

**UCHWAŁA NR XXVIII/226/21
RADY MIEJSKIEJ W SZEPIETOWIE**

z dnia 29 września 2021 r.

w sprawie odmowy wygaszenia mandatu radnego

Na podstawie art. 383 §1 pkt. 5, § 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 roku Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2020 poz. 1319), w związku z art. 24f ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2021 r. poz. 1372) Rada Miejska w Szepietowie uchwala, co następuje:

§ 1. Odmawia się wygaszenia mandatu Radnego Pawła Mateusza Dąbrowskiego w związku z brakiem podstaw do stwierdzenia złamania przez Radnego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy, o którym mowa w art. 24f ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym, wykazanym w uzasadnieniu stanowiącym załącznik do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej w Szepietowie.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Grzegorz Żochowski

Uzasadnienie

16 września 2021 r. do Rady Miejskiej w Szepietowie (data wpływu na Kancelarię Urzędu 15 września 2021 r.) wpłynęło pismo Wojewody Podlaskiego z prośbą o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego oraz udzielenie szczegółowych informacji w sprawie zarzutów naruszenia przez Radnego Pawła Mateusza Dąbrowskiego art. 24f ustawy o samorządzie gminnym.

Przewodniczący Rady Miejskiej skierował pismo do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji celem przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego oraz przedstawienia opinii Radzie Miejskiej w Szepietowie. Przewodniczący Rady Miejskiej zwrócił się również do Burmistrza Szepietowa o informacje czy Radny brał udział w postępowaniach przetargowych organizowanych w oparciu o ustawę Prawo zamówień publicznych oraz organizowanych w oparciu regulamin udzielania zamówień, których wartość nie przekracza wartości mniejszej niż progi ustawowe - prowadzonych przez Gminę Szepietowo i jednostki jej podległe. Jak również czy były robione przez Gminę i jej jednostki podległe zakupy w sklepie u Radnego.

W dniu 21 września 2021 r. odbyło się posiedzenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji na którym Komisja zapoznała się z informacjami przedłożonymi przez Burmistrza Szepietowa oraz z wyjaśnieniami Radnego Pawła Mateusza Dąbrowskiego. Następnie ze stanem faktycznym i prawnym dotyczącym kwestii zakazu prowadzenia działalności z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy oraz przedłożonymi przez Burmistrza informacjami zapoznały się na wspólnym posiedzeniu odbytym 23 września 2021 r. wszystkie Komisje Rady Miejskiej w Szepietowie.

Dalsze postępowanie wyjaśniające przeprowadziła Komisja Skarg, Wniosków i Petycji na posiedzeniu 27 września 2021 r. Zgodnie z art. 25 a ustawy o samorządzie gminnym Radny Paweł Mateusz Dąbrowski nie brał udziału w pracach Komisji. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji przedstawiła opinię w sprawie Radzie Miejskiej w Szepietowie.

Stwierdza się, iż Radny Paweł Mateusz Dąbrowski od 2020 r. jest współnikiem w spółce jawnej Dąbrowski Market Budowlany sp. j. KRS: 0000822455 NIP: 7221633546 (posiada 10 % udziałów). W ramach działalności prowadzony jest sklep z materiałami budowlanymi. Radny zatrudnia mieszkańców gminy Szepietowo oraz płaci podatki w Gminie Szepietowo. Sklep Radnego jest własnością spółki i nie stanowi majątku Gminy. Radny płaci podatki od nieruchomości związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Radny działalność gospodarczą prowadzi na terenie i w budynku stanowiącym własność spółki, a więc nie wykorzystuje do tego celu mienia komunalnego. Radny nie prowadził działalności w oparciu o nieruchomości gminne, nigdy nie wynajmował, ani nie dzierżawił nieruchomości gminnych.

Po zapoznaniu się ze stanem faktycznym i prawnym stwierdza się, iż zakupy w sklepie u Radnego dotyczą materiałów na bieżące potrzeby jednostek Gminy związane z naprawami i remontami oraz zakupów materiałów dokonywanych w ramach funduszu sołeckiego. Zrealizowane zakupy dotyczą materiałów tj. pędzle, baterie, ubrania robocze, rękawiczki, farby itp. Podkreśliła się fakt, iż sklep Radnego jest jedynym punktem z tak szerokim asortymentem na terenie miasta i gminy Szepietowo. Oceniając tak przedstawiony stan faktyczny, trudno oczekiwać od pracowników jednostek gminnych, żeby dokonywali drobnych zakupów w miejscowości oddalonej o 10 kilometrów, byłoby to sprzeczne z zasadą ekonomii społecznej oraz narażaniem Gminy na dodatkowe koszty w postaci kosztów przejazdu, czasu pracy tych pracowników itd. Zaistniała sytuacja koresponduje z poglądem wyrażonym w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, np. w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II OSK 2926/12 tj., powszechna dostępność usług na warunkach ogólnych czy też na warunkach ustalonych powszechnie dla danego typu czynności prawnych może podważać osiągnięcie celu określonego w art. 24 f ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, ponieważ w tych przypadkach nie zachodzi obawa wykorzystania mandatu radnego do uzyskania innych korzyści, aniżeli dostępne dla wszystkich członków wspólnoty samorządowej.

Radny Paweł Mateusz Dąbrowski wyjaśnił, że nie startuje w przetargach organizowanych przez Gminę i jej jednostki organizacyjne, nie ubiegał się, ani ubiega się o jakiegokolwiek zwolnienia z podatków czy też umorzenia. Sklep prowadzony przez Radnego jest ogólnodostępny, zakupy może w nim robić każdy. Wysokości faktur wystawionych na podmioty związane z Gminą stanowią wartość poniżej 0,5 % obrotów

prowadzonej przez Radnego działalności. Dokonywane zakupy nie wynikają z zawartych umów, nie są też wynikiem podjętych długoterminowych zobowiązań, nie są również inicjowane przez Radnego. Zakup towarów przez przedstawicieli jednostek Gminy dokonywany jest w ramach powszechnej oferty sklepu kierowanej do wszystkich zainteresowanych nabywców.

Poniesiono zarzuty, iż Radny „prowadził remonty we wszystkich okolicznych szkołach i innych budynkach należących do gminy”. Komisja domniemywa, iż osobie skarżącej mogło chodzić o remonty w szkołach prowadzone w roku 2018 – faktycznie realizowane przez Pana Pawła Mateusza Dąbrowskiego. Jednakże nie obejmowały one okresu kadencji. Prace zostały przeprowadzone, odebrane i zapłacono za ich realizację przez wyborami samorządowymi. Umowa na wykonanie robót remontowo-budowlanych w ramach projektu pn. Dostosowanie obiektów oświatowych Gminy Szepietowo na cele realizacji zadań z zakresu wychowania przedszkolnego została podpisana 4 maja 2018 r. Odbiory prac w placówkach w Szepietowie i Wojnach-Krupach odbyły się 27.08.2018 r. natomiast w Dąbrówce Kościelnej 30.08.2018 r. Płatność za realizację umowy została przekazana 21.09.2018 r.

Radni uzyskali od radcy prawnego Urzędu Miejskiego w Szepietowie szczegółową wykładnię dotyczącą przepisu art. 24f ustawy o samorządzie gminnym w celu dokonania dogłębnej analizy i oceny sytuacji faktycznej, dotyczącej prowadzonej przez Radnego działalności.

Procedura i przesłanki stwierdzenia wygaszenia mandatu radnego gminy zostały uregulowane w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 roku Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1319) oraz w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372).

Stosownie do brzmienia art. 24 f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, radni nie mogą prowadzić działalności gospodarczej na własnych rachunek lub wspólnie z innymi osobami z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy, w której radny uzyskał mandat, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem lub pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

Z kolei w myśl przepisu art. 24 f ust. 1a cytowanej ustawy, jeżeli radny przed rozpoczęciem wykonywania mandatu prowadzi działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 1, jest obowiązany do zaprzestania prowadzenia tej działalności gospodarczej w ciągu 3 miesięcy od dnia złożenia ślubowania. Niewypełnienie obowiązku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, stanowi podstawę do stwierdzenia wygaśnięcia mandatu w trybie art. 383 ustawy Kodeks wyborczy.

Natomiast zgodnie z art. 383 § 1 pkt 5 Kodeks wyborczy „Wygaśnięcie mandatu radnego następuje w przypadku naruszenia ustawowego zakazu łączenia mandatu radnego z wykonywaniem określonych w odrębnych przepisach funkcji lub działalności”.

Zgodnie z art. 383 § 5 ustawy Kodeks wyborczy: „Jeżeli radny przed dniem wyborów wykonywał funkcję lub prowadził działalność, o której mowa w § 1 pkt 5, obowiązany jest do zrzeczenia się funkcji lub zaprzestania prowadzenia działalności w ciągu 3 miesięcy od dnia złożenia ślubowania”.

W przypadku niezrzeczenia się funkcji lub niezaprzestania prowadzenia działalności przez radnego w terminie, o którym mowa w § 5, rada stwierdza wygaśnięcie mandatu radnego, w drodze uchwały, w ciągu miesiąca od upływu tego terminu (art. 383 §6).

Nie wszystkie przypadki prowadzenia działalności gospodarczej w sposób związany z korzystaniem z mienia gminy prowadzą do konfliktu interesów uzasadniających stosowanie w sposób bezwzględny przepisów antykorupcyjnych i sankcji z nimi związanych. Radni zostali zapoznani z orzecznictwem sądów administracyjnych, w którym pojawiają się rozbieżności, co do bezwzględności literalnego stosowania zakazów i norm sankcyjnych przywołanych w art. 24 f ustawy o samorządzie gminnym, które zawsze zależą od dokładnego rozważenia stanu faktycznego sprawy w kontekście mogącego wystąpić konfliktu interesów i sfery nadużyć, które zabezpieczają przepisy antykorupcyjne.

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 kwietnia 2007 r., sygn. akt II OPS 1/07, Naczelny Sąd Administracyjny, wykładając sposób rozumienia przepisów dotyczących wykorzystywania przez radnych mienia gminnego wskazał m.in., że art. 24 ust. 1 innej ustawy, bo o samorządzie województwa dopuszcza wprost możliwość korzystania przez radnego z powszechnie dostępnych usług na warunkach ogólnych oraz innych form korzystania z nieruchomości (najem, dzierżawa lub użytkowanie) opartych na warunkach ustalonych powszechnie dla danego typu czynności prawnych. Przepis ten zabrania radnemu wojewódzkiemu wchodzenia w stosunki cywilnoprawne w sprawach majątkowych z województwem lub wojewódzkimi samorządowymi jednostkami organizacyjnymi,

z wyjątkiem określonych wyżej stosunków prawnych. Korzystanie więc z nieruchomości województwa w przypadkach i na warunkach wskazanych w art. 24 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa nie narusza zakazu, o którym mowa w art. 27b ust. 1 tej ustawy.

Ustawa o samorządzie gminnym i ustawa o samorządzie powiatowym, zawierając odpowiedniki art. 27b ust. 1 (odpowiednio art. 24f ust. 1 i art. 25b ust. 1), nie mają regulacji takiej jak art. 24 ust. 1, jednakże nie może to prowadzić do wniosku, że jeśli chodzi o radnych gmin, każde korzystanie z nieruchomości gminnych będzie wyczerpywało zakaz, o którym mowa w art. 24f ust. 1 u.s.g. Mając na uwadze cel tego zakazu, nie można uznać, że korzystanie z mienia gminnego na zasadzie powszechnej dostępności usług na warunkach ogólnych czy też na warunkach ustalonych powszechnie dla danego typu czynności prawnych może podważać osiągnięcie tego celu, ponieważ w tych przypadkach nie zachodzi obawa wykorzystania mandatu radnego do uzyskania innych korzyści, aniżeli dostępne dla wszystkich członków wspólnoty samorządowej.

Stanowisko to zostało potwierdzone w późniejszym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, np. w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt II OSK 2926/12, w którym negatywnie oceniono, aby jakiegokolwiek korzystanie przez radnego z mienia komunalnego, pozostające w związku funkcjonalnym z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, powodowało skutek w postaci wygaśnięcia jego mandatu. Wprowadzenie tej regulacji miało bowiem na celu ochronę interesu publicznego poprzez zapobieżenie angażowaniu się radnych w sytuacje mogące poddawać w wątpliwość ich osobistą bezstronność czy uczciwość oraz podważać autorytet organów, w których działają, a także osłabiać zaufanie wyborców i opinii publicznej do prawidłowego funkcjonowania tych organów. Wobec tego, że radny z racji wykonywania mandatu ma ułatwiony dostęp do mienia gminnego, przepis ten miał na celu ograniczenie możliwości wykorzystywania stanowiska radnego dla uzyskania tego mienia dla celów gospodarczych na uprzywilejowanych zasadach.

Stanowisko zawarte w uchwale z 2 kwietnia 2007 zostało również potwierdzone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 3274/17, w którym Sąd stwierdził: „(...) że korzystanie z mienia gminnego na zasadzie powszechnej dostępności usług na warunkach ogólnych na warunkach ogólnych czy też na warunkach ustalonych powszechnie dla danego typu czynności prawnych może poważać osiągnięcie tego celu, ponieważ w tych przypadkach nie zachodzi obawa wykorzystania mandatu radnego do uzyskania innych korzyści aniżeli dostępne dla wszystkich członków wspólnoty samorządowej”.

Z wykładni celowościowej art. 24f ust. 1 u.s.g. wynika, iż o prowadzeniu przez radnego działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy można mówić wtedy, gdy radny korzysta z mienia gminnego na uprzywilejowanych zasadach, wykorzystując swoją pozycję w gminie. Natomiast w przypadkach korzystania przez radnego dla celów prowadzonej przez niego działalności gospodarczej z mienia gminy na zasadzie powszechnej dostępności do tego mienia lub na warunkach powszechnie ustalonych w odniesieniu do danego typu czynności prawnych dla wszystkich mieszkańców gminy, nie dochodzi do naruszenia zakazu.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 14 września 2016 r., sygn. akt II OSK 1879/16 zwrócił uwagę na: „konieczność dokonywania prokonstytucyjnej wykładni art. 24f ust. 1 u.s.g., uwzględniającej zasadę proporcjonalności. W wyroku z dnia 12 czerwca 2007 r., II OSK 132/07 Sąd stwierdził, że zasadniczym celem rozwiązań antykorupcyjnych zawartych w ustawach samorządowych jest wyeliminowanie sytuacji, gdy radny, poprzez wykorzystywanie swej funkcji, uzyskiwałby nieuprawnione korzyści dla siebie lub bliskich. O potencjalnie korupcyjnym wykorzystywaniu mienia jednostki samorządowej przez radnego można mówić wtedy, gdy radny, uczestnicząc w pracach organów właściwej jednostki samorządu, może wpływać na treść uchwał i decyzji podejmowanych przez te organy w prowadzonej działalności gospodarczej bądź zarządzaniu taką działalnością. Pamiętać też należy, że - jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 13 marca 2007 r., K 8/07 (OTK-A 2007/3/26) - wygaśnięcie mandatu dotyka zarówno czynnego, jak i biernego prawa wyborczego. Wygaśnięcie mandatu jako sankcja jest wkroczeniem ustawodawcy w materię chronioną konstytucyjnie, jaką jest czynne i bierne prawo wyborcze. Ulega w ten sposób przekreśleniu zasada trwałości mandatu pochodzącego z wyborów bezpośrednich (...) Istnieje możliwość pozbawienia mandatu na zasadach przewidzianych w ustawie i z przyczyn koniecznych w demokratycznym państwie prawa, jednakże przyczyny te podlegają kontroli konstytucyjności z punktu widzenia proporcjonalności przyczyn decydujących o przekreśleniu wyniku wyborów. Nakaz zachowania proporcjonalności normowania powoduje, że przyczyna decydująca o wygaśnięciu mandatu musi być na tyle poważna, aby zniweczenie wyników wyborów było usprawiedliwione w świetle tego właśnie standardu konstytucyjnego”.

Powyższy pogląd prezentuje także Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt. II OKS 679/14, Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 listopada 2014 r., sygn. akt. II OKS 2746/14, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 8 listopada 2017 r., sygn. akt IV SA/Po 711/17.

Wskazuje się, iż również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. Akt II SA/Wa, zgodnie z którym przy zastosowaniu surowej sankcji jak wygaszenie mandatu radnego należy „(...) rozważyć, czy zastosowana (...) regulacja służy i jest konieczna dla ukształtowania ładu prawnego w sferze stosunków samorządowych, a także czy zamierzony przez organ cel jest możliwy do osiągnięcia bez naruszenia podstawowych standardów wyrażających istotę praw, których dotyczy. Organ winien również zadać sobie pytanie, czy zastosowana sankcja jest niezbędna dla ochrony interesu publicznego (powszechnego), z którym jest powiązana oraz czy efekt zastosowanej sankcji pozostaje w proporcji do okoliczności danego stanu faktycznego sprawy”.

Ponadto zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonym wyrokiem z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt II OSK 2397/14: „(...) wygaśnięcie mandatu radnego jest najdalej idącą sankcją oddziaływającą na strefę biernego prawa wyborczego (pomijając utratę tego prawa). Wygaśnięcie mandatu radnego powoduje jednocześnie zmianę składu personalnego organu wybieranego (kadencyjnie) w okresie kadencji. Sytuacje, w których skład personalny organu wybieralnego (kadencyjnego) ulega zmianom w okresie kadencji należy traktować jako wyjątki. Powyższa zasada nabiera dodatkowej wyrazistości w odniesieniu do tych organów, których wybór dokonywany jest przez wyborców. Ogólne konsekwencje zasady kadencyjności splatają się wówczas z obowiązkiem szanowania woli wyborców wyrażonej w demokratycznym akcie głosowania. (...) Powyższe oznacza, iż sankcja utraty mandatu radnego pochodzącego w wyborów, ingerująca w wolę powszechną, musi być zastosowana w sytuacji zaistnienia w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości przesłanek wynikających z norm prawa materialnego, nakazującego wygaszenie takiego mandatu”.

Jak wskazuje orzecznictwo sądowe w każdym przypadku należy przy rozpatrywaniu sprawy rozważyć całokształt okoliczności faktycznych w sposób prowadzący do zastosowania przepisów art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym zgodnie z jego prawidłową interpretacją uwzględniającą także wykładnię systemową i funkcjonalną, nie poprzestając jedynie na literalnym brzmieniu przepisu, którego złe zrozumienie przy ryzyku nastawienia woli politycznej może prowadzić do niesłusznych i krzywdzących wniosków. Stanowisko zajęte przez NSA wskazuje, że niedopuszczalna jest taka wykładnia art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, w wyniku której uznaje się automatycznie bądź domniemywa, że jakiegokolwiek korzystanie przez radnego z mienia komunalnego stanowi wykorzystanie mienia komunalnego w rozumieniu powyższego przepisu, pociągające za sobą skutek w postaci wygaśnięcia mandatu radnego, co oznacza, iż przepisy normujące wygaszanie mandatu radnego nie mają charakteru bezwzględnego.

Powołane powyżej przykłady wskazują, że sądownictwo administracyjne dokonuje w swoim orzecznictwie modyfikacji zasad ponoszenia przez radnego odpowiedzialności, o jakiej mowa w art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. W badanej sprawie nie dochodzi do naruszenia zakazu, o jakim mowa w powołanym przepisie, gdyż okoliczności sprawy wskazują, że wykorzystanie mienia nie ma charakteru preferencyjnego, w którym radny odniósłby rzeczywiste korzyści względem innych podmiotów korzystających z tego mienia. Jedynie stwierdzenie, że wykorzystanie mienia miało charakter preferencyjny, w którym radny odniósłby rzeczywiste korzyści, uzasadnia podjęcie rozstrzygnięcia w przedmiocie wygaśnięcia mandatu radnego. W interpretacji przepisu art. 24f ustawy o samorządzie gminnym pojawić się więc powinny wątki wykładni celowościowej - powinien mieć też znaczenie cel, dla którego zakazy działalności są ustanawiane (patrz np. uchwała TK z 2 czerwca 1993 r., W 17/92, OTK 1993, nr 2, poz. 44). Zwrócono uwagę wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 października 2012 r. – OSK 2357/12 zgodnie, z którym „Przepisy art. 24f ustawy o samorządzie gminnym należy również widzieć w aspekcie ograniczenia praw i wolności chronionych konstytucyjnie – nie można ich stosować w drodze wykładni rozszerzającej, w każdym nie do końca wyjaśnionym przypadku, aby nie doprowadzić do sytuacji, kiedy radnymi będą mogli być jedynie emeryci, renciści i bezrobotni co stanowiłoby wypaczenie ratio legis tych przepisów”.

Mając na uwadze przedstawione Radnym orzecznictwo oraz opinie i komentarze dotyczące stosowania art. 24f ustawy o samorządzie gminnym, Radni przed podjęciem stanowiska w sprawie wygaszenia lub nie wygaszenia mandatu Radnego, odnieśli się do następujących kwestii: czy radny korzysta z mienia gminnego na uprzywilejowanych zasadach, czy mienie gminne stanowi istotny element prowadzonej przez radnego działalności gospodarczej, czy radny wykorzystuje swój mandat dla własnych korzyści.

W realiach przedmiotowej sprawy ustalono, że Radny nie wykorzystał mandatu radnego w celu ułatwienia dostępu do mienia gminnego. Nie ulega wątpliwości, że pod pojęciem „powszechnej dostępności usług” czy „warunków powszechnie ustalonych w odniesieniu do danego typu czynności prawnych” należy rozumieć założenie, że możliwość zakupu materiałów w sklepie została poddana regułom wolnej konkurencji i nie wymaga powoływania się na status radnego. Ponadto, z punktu widzenia prowadzonej przez Radnego działalności sprzedaż dokonana na rzecz podmiotów z sfery gminnych finansów publicznych miała charakter nieznaczny ze względu na obroty i wpływ na działalność gospodarczą Radnego. **Mając na uwadze powyższy stan faktyczny i prawny, w ocenie Rady Miejskiej w Szepietowie nie można przyjąć, że została spełniona przesłanka z art. 24f ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, a tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia wygaszenia mandatu Radnego Pawła Mateusza Dąbrowskiego.**